

PROČ MUŠELI ZEMŘÍT?

KAREL VÁCLAV KUPKA

Karel Václav Kupka

PROČ MUSELI ZEMŘÍT?

Dva studenti, objeví malý pomníček u železniční tratě. Ze zvědavosti začnou pátrat po příčině nehody, při které zahynuli před čtyřmi lety, dva mladí muži. Narazili na řadu nesrovnalostí ve zprávách o příčině nehody, které vydaly oficiální místa. Když ale získali svědectví očitého svědka nehody, rozjeli pátrání, které se jim stalo osudným. Příběh je volným pokračováním knihy Tajemná minulost.

Text © Karel Václav Kupka, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-59-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-60-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-61-6 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

<http://www.lukasvik.cz>

PROČ MUSELI ZEMŘÍT?

„Tak pane Kaláb. Udělal jste mi velkou radost. Dneska to bylo na výbornou!“ Komentoval Alešův výkon jeho zkoušející profesor a podával mu přes stůl jeho index. „Děkuji, pane profesore“, odpověděl s rozpaky a začal se chystat k odchodu, aby mohl okamžitě zvěstovat tuto radostnou zprávu Jitce. Dneska udělal poslední zkoušku před termínem, a teď jej čekají minimálně tři měsíce volna. Po třetím zazvonění Jitka přijala hovor a ihned na Aleše vybafla. „Tak co Kolombo? Za kolik?“

„Mám to v kabeli za jedna, takže zítra mě máš co dohánět, spisovatelko“, odpověděl zvesela a hned dodal. „Kdy se uvidíme?“ Jitka chvíli uvažovala a nakonec řekla: „Odpoledne se ještě musím na něco podívat, ale kolem šesté mě vyzvedni doma. Zajdeme někde na pivo, abych přišla na jiné myšlenky.“

„OK, ale nepřeháněj to s tím učením!“ Stačil ještě dodat, než ukončila hovor. Vyšel před budovu fakulty a uvažoval, jestli má zajít na oběd do mensy

nebo se zastavit za dědou a nechat se pochválit za své studijní výsledky. Jeho dědeček, plukovník ve výslužbě, byl na slovo vzatým odborníkem, protože jeho více než čtyřicetiletá praxe u policie a BIS byla dostatečnou zárukou objektivního hodnocení. Zvítězila varianta číslo dvě, protože Alešova babička byla znamenitá kuchařka a zrovna touto dobou zpravidla vařila oběd. Naskočil do zrovna přijíždějící tramvaje a začal uvažovat, co dneska dobrého babička dědovi uvařila.

Zvonek u dveří probudil dědu Kalába nad rozečtenými novinami. Ten jen mrknul na hodiny a zabručel pod vousy. „Koho pak tu tak časně čerti nesou?“ I když už bylo skoro poledne, tak každá návštěva před obědem byla podle něj časná. „Ahoj dědo!“ Ozvalo se za dveřmi, když odemykal dva bezpečnostní zámky. „Co tě tak po ránu napadlo navštívit starého a vetchého dědečka?“ Objal Aleše kolem ramen a pevně jej přitiskl, aby ukázal vnukovi jak je starý a vetchý. „Dědo! Málem jsi mi polámal všechny kosti!“ Řekl naoko vyčítavě, když se vymanil z jeho medvědího sevření. Hrábl do batohu a vylovil vysokoškolský index. „Tohle jsem ti přišel ukázat, abys nemyslel, že se jen tak poflakuju“ a podal mu malou knížečku v pastovém obalu.

Děda si nasadil brýle a obřadně v ní začal listovat. Nedal na sobě znát, jak jej těší vnukovy studijní výsledky, protože ukazovat na venek své emoce bylo vysoce neprofesionální. Když skončil, tak se podíval na Aleše a prohlásil: „Děláš mi hochu, velkou radost! Ale co budeš dělat teď, když už máš ročník uzavřený před termínem?“ Aleš se chvíli ošival a nakonec řekl: „Máme s Jitkou plán, jak využijeme těch tří měsíců volna. Chceme procestovat republiku křížem krážem a pokusit se najít nějakou inspiraci pro naše bakalářské práce. Moje představa byla taková, že najdu nějaký nevyřešený kriminalistický případ, který se pokusím objasnit. Jitka by o tom mohla něco napsat a tím bychom zabili dvě mouchy jednou ranou!“ Děda Kaláb seděl pohodlně v křesle a pozorně sledoval jeho nadšeně prezentovaný prázdninový plán. Když skončil tak se zadíval na dědu a s obavou v hlase se zeptal. „Mohl bys mi dát nějaký tip? Určitě jsi měl za ta léta nějaké kostlivce ve skříni.“ Bývalý plukovník se najednou postavil a zeptal se: „Už jsi byl na obědě?“ Aleš odpověděl, že ne a marně si lámal hlavu, proč děda tak najednou změnil téma hovoru. Byl to jen jeho profesionální trik, jak získat čas a profesionální odpověď. „A co nabízíš?“ zavolal Aleš směrem ke kuchyni, kde děda začal

něco ohřívát. „Ale nic moc. Babička má dneska od rána babinec, takže mi včera uvařila kulajdu a kuře na paprice s bramborovým knedlíkem.“ Řekl to schválně tonem, jakoby se jednalo o chleba se sádlem. Aleš jenom zaúpěl protože, kulajda a jakákoliv omáčka s bramborovým knedlíkem bylo jeho zamilované jídlo, které by mohl jíst každý den. „To nemyslíš vážně?“ Ozvalo se za dědovými zády, když po této informaci vyrazil směrem do kuchyně. „Už je to tak, chlapče,“ konstatoval děda a dodal: „A představ si, že toho babička uvařila pro celý regiment!“ Ustoupil Alešovi od sporáku, který se lžíci v ruce, nedočkavě ochutnával již ohřátou kulajdu. Po obědě oba seděli naproti sobě v křeslech a s láhví piva v ruce, trávili znamenitý oběd. Najednou děda vstal a přešel ke skříni, ze které vytáhl dvě krabice. V jedné byl fotoaparát a ve druhé teleobjektiv. Postavil obě krabice před Aleše a obřadně prohlásil: „Protože jsi mi svými studijními výsledky udělal radost, tak jsem se rozhodl odměnit tě věcí, kterou ke svému hledání inspirace budeš určitě potřebovat.“ A vyzval jej, aby se podíval. Aleš tomu ani nechtěl věřit, že dostal špičkovou profesionální techniku, o které si mohl nechat jenom zdát. Okamžitě smontoval aparát s teleobjektivem a zašel k oknu, aby jej vyzkoušel.

„To není možné, dědo, tím objektivem jsem přečetl i SPZ toho auta na silnici. A to je dobrých 200 metrů!“ Nadšeně volal od okna a začal se zaměřovat na vzdálenější objekty. Náhle se otočil k dědovi a s očima dokořán řekl: „Dědo, ale to muselo stát balík! Ve škole jsme měli něco podobného a to nám říkali, že cena takových přístrojů začíná na nějakých dvacetitisících!“ Bývalý plukovník se jen s radostí ujistil, že si jeho vnuk uvědomuje hodnotu jeho dárku a klidně odpověděl: „Jestli chceš něco dokázat a dělat to pořádně, tak k tomu potřebuješ profesionální vybavení. V opačném případě to je jen amatérská žabařina.“ Zbytek odpoledne strávili zkoumáním technických dovedností fotoaparátu a úplně zapomněli, jak rychle ubíhá čas. Najednou se Aleš podíval na hodinky a začal fotoaparát balit do krabice. „Úplně jsem zapomněl, že mám být v šest u Jitky!“ Omlouval se dědovi a ještě jednou poděkoval za drahý dárek. „Když budeš něco potřebovat při svém hledání, tak víš, na koho se můžeš kdykoliv obrátit.“ S těmito slovy jej vyprovodil ke dveřím.

Jitka už stála oblečená v předsíni, když se ozval zvonek u dveří. Otevřela a významně se podívala na hodinky. „Omlouvám se za zdržení, ale měli jsme s dědou velice důležitou debatu a já jsem

ztratil pojem o čase. Nebudeš věřit, co jsem od dědy dostal jako dárek!“ Poklepal na tašku přes rameno a současně ji políbil. Překvapená Jitka čekala nějakou extra výmluvu, ale zvědavost ji přemohla, když uviděla na tašce značku firmy Nikon. „Tak nezdržuj a pojď dovnitř!“ Vtáhla jej do předsíně a marně se snažila uhodnout, jaký to dárek taška skrývá. Aleš opatrně vytáhl fotoaparát a namontoval na něj teleobjektiv. Součástí byl i stativ, který byl složený v boční kapse kabely. Jitce při pohledu na tento technický skvost jen zazářily oči a hned chtěla vědět, co to všechno umí. Trvalo téměř hodinu, než se vypravili z domu do hospůdky na pivo, kde se scházeli studenti ze všech fakult v Praze. Měli štěstí, že urvali ještě dvě volná místa, protože hospůdka v tuto hodinu byla vždy beznadějně obsazená. „Tak co tomu říkáš?“ Obrátil se Aleš na Jitku, když jim pingl donesl pivo. Ta pochopila, že se jedná o fotoaparát a s vážnou tváří řekla. „Měli jsme štěstí, je tu narváno jako každý den.“ A napila se zhluboka ze sklenice. Aleš na ní chvilku hleděl a potom mu došlo, že si z něj dělá legraci a s vážnou tváří poznamenal: „Však počkej zítra. Tebe ty legrácky přejdou, až ti u zkoušky profesor položí základní otázku.“ „Jakou otázku máš na mysli, detektive?“ Zeptala se jej s ležérností v hlase. „No přece téma

tvé bakalářské práce, slečno novinářko!“ Tak to bude zřejmě jediná otázka, na kterou mu zatím neodpovím. Ale jsem přesvědčená, že za tři měsíce na nějaké téma narazím.“ Odpověděla ledabyle, aniž by se zmínila, že spoléhá hlavně na jeho pomoc. Aleš ji měl přečtenou tak dokonale, že její přezíravý ton v hlase byl vlastně skrytou prosbou o pomoc při jeho hledání. Chvilku se na ni díval přes dvojité sklo sklenice a potom ledabyle dodal: „Jestli budeš mít zájem, tak bych tě mohl seznámit s některými z mnoha nedořešených kaus, které hodlám použít jako téma mé bakalářské práce. Ty si potom můžeš některou z nich vybrat a něco o ní napsat.“ „Tak dobře, pochopila jsem, že zatím máme oba dva kulové, takže se musíme snažit, abychom na konci prázdnin na tom byli lépe. Podívej, zítra je 25. Května a my se musíme rozhodnout, kdy zajedeme na Moravu za mou babičkou. Já navrhuji, abychom jeli už teď o víkendu a zůstali tam do příštího pátku. To musíme být v Praze, abychom mohli odvolit, protože ty naše první volby můžou být pro mě, budoucí novinářku velice zajímavé.“ Podívala se na Aleše a čekala, co na to řekne. Ten počkal, až servírka odnese sklo ze stolu a začal nahlas přemýšlet: „Když nad tím tak uvažuju, není to špatný nápad. Mohli bychom vzít s sebou stan a

spacáky a trošku se porozhlédnout po okolí. Já jsem totiž nikdy nebyl na pernštejském hradě a krajina kolem něj má hodně zajímavostí, které bych rád viděl na vlastní oči. Podmínkou je ale tvoje úspěšná tvoje zítřejší zkouška.“ Potutelně se na ni podíval a čekal její reakci. „O zítřejší zkoušku si nemusíš dělat starost. Tu určitě zvládnu, ale ty budeš mít zítra hromadu úkolů. Tak za prvé. Zjistíš spoj z Prahy do Nedvědic. Nejlépe se „Student agency“ do Brna a z Brna vlakem přes Tišnov do Bystřice nad Pernštejnem. Za druhé. Zajistíš jízdenky. Za třetí. Sbalíš všechny potřebné věci na kempování, včetně plné a funkční propanbutanové bombičky k vařiči. To, že si máš zabalit oblečení a hygienické potřeby na týden, ti nemusím připomínat. Já se ti odpoledne ozvu, jak jsi daleko a případně ti pomůžu!“ Aleš na ní hleděl jako čerstvě vyoraná myš a nestačil se divit, jak rychle jej zaúkolovala. „A co budeš zajišťovat ty, kromě balení tvého loďáku?“ Jitka se na něj mile usmála a řekla: „Já musím zatelefonovat babičce a připravit ji na náš příjezd. Přece bys nechtěl, aby babička začala teprve zadělávat těsto na buchty, když se my objevíme ve dveřích?“ „V tomto případě vidím tvůj přínos k organizaci celé akce jako naprosto nejdůležitější.“ Jitka se neudržela a zasmála se na celé kolo, až se někteří otáčeli, aby

jim neušla nějaká legrace. Aleš objednal ještě jedno pivo a zaplatil, aby se už nemusel zdržovat před odchodem domů. Bylo už téměř devět večer, když se rozloučil s Jitkou před jejím domem a spěchal domů, aby se mohl pochlubit svým rodičům dárkem od dědečka.

Z ulice uviděl, že se svítí v obýváku, tak přidal do kroku, aby byl doma co nejdřív. V předsíni uslyšel hlas svého otce, který promluvil k jeho matce: „Tak už ho teda máme doma!“ „Ahoj rodičové!“ Vlétl do obýváku jako velká voda a zarazil se nad prostřeným stolem plným chlebíčků, zákusků a jednohubek. Uprostřed vévodila láhev šampaňského ve kbelíku s ledem. „Co se děje?“ Vyhrkl za sebe a očima hltal prostřené dobroty. „Co by se asi dělo?“ Odpověděl obřadně otec Kaláb otázkou. „Volal děda a všechno nám dopodrobna vylíčil, takže nás pouze můžeš seznámit s detaily, na které dědeček zapomněl.“ Odpověděla maminka a jako první se na Aleše vrhla, aby mu mohla pogratulovat k ukončení druhého ročníku. V ruce žmoulala papírek s podobiznou našeho prvního presidenta a se slzami v očích mu pošeptala do ucha: „Něco si za to kup, udělal jsi mi velkou radost!“ A začala hledat kapesník,

aby si utřela uroněnou slzu. Otec Kaláb vstal z křesla a ze zásuvky vytáhl balíček, který předal Alešovi se slovy: „Věřím, že si můj dárek užiješ stejně jako ten dědečkův. Děláš mi radost synku.“ Poslední větu řekl roztřeseným hlasem, který rychle zamaskoval otázkou: „Kdo si dá kafe?“ A zamířil z obýváku do kuchyně, aniž by čekal na odpověď. Oba mu na dálku odpověděli, že ano. Aleš začal rozbalovat balíček od otce a byl zvědavý, co se z něj vyklubě. Už firemní značka Nokia na pouzdře mu zvedla tepovou frekvenci, a když jej otevřel, uviděl poslední model dotykového mobilního telefonu, vydal ze sebe zvuk, podobný zavytí stepního šakala. „To je bomba, tati!“ Zavolal radostně do kuchyně a okamžitě začal přístroj podrobně studovat. Každou chvíli bylo jenom slyšet super, bomba, paráda, to když nalézal stále nové funkce. Otec donesl uvařenou kávu a jen tak mimochodem se Aleše zeptal: „Tak co? Hodí se ti?“ Ten aniž by vzhlédl od přístroje, tak pořád nevěřícně kroutil hlavou a stále opakoval: „To je šupa!“ Potom, jako by teprve zaregistroval otcovu otázku, tak zvedl hlavu a odpověděl: „Je to něco úžasného, tati. Udělal jsi mi velkou radost stejně jako děda s tím foťákem. Já jsem vám ho ještě ani neukázal!“ A už spěchal do předsíně pro tašku.

Zatím co Aleš se stále seznamoval s mobilem tak otec studoval fotoaparát s teleobjektivem. Vyrušil je hlas matky. „A to šampaňské budeme otevírat kdy?“ Oba se na sebe podívali a Aleš pronesl: „Třeba hned!“ Chopil se láhve a nasměroval dráhu zátky do záclony. Vychlazené šampaňské nemělo čas utéct, takže se nekonal podobný rituál jako na Velké ceně F1. Po přípitku se otec Aleše zeptal: „Tak co Před tebou je spousta volna, máš už nějaký program?“ Aleš jim potom dopodrobna vylíčil, co hodlají s Jitkou podnikat v následujícím týdnu. O dalším se rozhodnou až později. Alešovi rodiče byli rádi, že jede s ní, protože měli obavy z nějaké šílené cesty s jeho kamarády. Nakonec všichni tři společně hledali na internetu nejlepší spoj z Prahy do Nedvědic.

„Slečno Veselá. Dneska to bylo na výbornou. Už jste uvažovala o tématu vaší bakalářské práce?“ Jitka podávala zkoušejícímu index a marně přemýšlela, co má odpovědět. Když jej zkoušející vrátil, tak se na ni dlouze zadíval a čekal nějakou odpověď. Jitka nechtěla vypadat jako úplný pitomec a tak ji napadla spásonosná myšlenka. „Víte, pane profesore, já jsem zatím nebyla rozhodnuta, jaké téma zvolím pro svou bakalářskou práci.“

Ale zkusím se zaměřit na nadcházející volby do sněmovny a možná mně jako voličce, která bude volit poprvé, nějaké zajímavé téma napadne.“

Profesor se podrbal ve vousech a souhlasně pokýval hlavou. „Řeknu vám, slečno Veselá, že ty tanečky kolem voleb, a zejména v nadcházejícím týdnu, budou pro novinářské řemeslo tučné sousto.

Vzpomeňte si jen na Kubiceho zprávu před čtyřmi léty. Tehdy to bylo čtyři dny před volbami hotové zemětřesení. Dobrý novinář může z takových nečekaných událostí hodně získat, ale i ztratit.

Budu vám držet palce!“ Rozloučil se a galantně ji doprovodil ke dveřím. Jitka si oddechla, protože pan profesor byl znám svou rétorikou a málo kdo ze studentů mněl tu trpělivost jej poslouchat, i když jeho přednášky byly velice zajímavé, ale dlouhé.

Podívala se na mobil a zapnula si hlasité vyzvánění. Zatím ji nikdo nevolal, ale čas na displeji ukazoval deset minut po poledni a ona, kromě ranního kafe, nic nejedla. Rozhodla se zavolat Aleše, jak je daleko s plněním svých úkolů a zároveň jej nalákat na společný oběd. „Ano, jsem velké ucho a čekám na příznivé zprávy. Čau, lásko! Tak za kolik?“ Jitka se smíchem odpověděla: „Ty jsi génius Kolombo! Zase jsi to uhodl!“ „Že se vůbec ptám? Kde jsi teď?“ Zabuřel Aleš. Stojím před fakultou a chtěla bych

s tebou na oběd. Mám hlad jako vlk! „Tak to se hodí. Já jsem na Florenci a zrovna mám koupené jízdenky na autobus. Počkej mně před mensou, nejpozději do dvaceti minut jsem tam.“ Jitka zaklapla telefon a pomalu se vydala na domluvené místo. Cestou si všímala spěchajících Pražanů a hloučku turistů, kteří se zakloněnými hlavami fotili nádhernou architekturu pražských domů, které rodilí Pražané míjejí bez povšimnutí. Napadlo ji, že by nebylo špatné napsat reportáž o pražských památkách a lidech, kteří váží tisíce kilometrů, aby se jim obdivovali a na druhé straně těm, kteří je denně míjejí, aniž by znali jejich historický původ. Celkem tyto lidi chápala a brala je jako produkt doby, která má ve svém znaku úplně jiné hodnoty, než měli ti, kteří toto krásu vytvořili. Pomalu přicházela k budově mensy a pohledem na hodinky zjistila, že Aleš ba se měl objevit, co nevidět. Vešla dovnitř a začala studovat jídelní lístek, který nabízel pět druhů menu. Ještě jej pořádně nestačila ani přečíst, když ji na rameno někdo poklepal. Prudce se otočila a uviděla Aleše s malou kyticí fialek v ruce. „Gratuluji k úspěšnému ukončení druhého ročníku vysokoškolského studia.“ A obřadně jí předal kyticí, za kterou vyfasoval delší políbení, než bylo na toto místo a dobu vhodné. Okamžitě

zareagoval žertovnou poznámkou: „Já myslel, že máš hlad a ne chuť.“ Jitka se trošku začervenala a mávla rukou, jakoby jeho poznámku chtěla odehnat. Otočila se na jídelníček a říká: „Podívej, buchtičky se šodó, dáme si?“ Aleš jenom pokrčil rameny a dodal: „Vzhledem k tomu, že je pátek, a tak jako správní křesťané, kteří nechodí do kostela, se nebudeme v tento postní den ládovat masem!“ Chytil Jitku za ruku a vedl ji do jídelny, která v tuto dobu byla téměř zaplněná. Našli dvě volná místa poblíž výdejního okénka. Jitka se usadila a Aleš se postavil do fronty. Za chvíli donesl na podnosu dvě porce buchtíček, bohatě přelitých pudinkovým krémem. „Tak se do toho pustíme a já ti řeknu, co jsem všechno dopoledne zařídil.“ S netrpělivostí v hlase položil před Jitku plný talíř. „Nech si chutnat a poslouchej. Tak v první řadě jsem koupil jízdenky na autobus u Student agency na zítřejší sedmou ráno. V půl desáté budeme v Brně u hotelu Grand a máme téměř hodinu k odjezdu vlaku z hlavního nádraží směrem na Rájec-Jestřebí. V Nedvědicích bychom byli asi v jedenáct hodin. Takže můžeš zavolat babičce a nenápadně zjistit, co bude vařit k obědu.“ Dal si do pusy dvě buchtičky a čekal, co na to Jitka odpoví. „Tak co týče toho oběda, tak to ti řeknu docela přesně. Včera večer babička volala

sama a ptala se, kdy přijedeme. Já jsem jí jen řekla, že pokud mi zkouška dopadne dobře, tak se tam objevíme v sobotu, ale nevím kdy, protože ty máš za úkol zjistit spoje. Takže teď, když to už vím, tak ji jenom potvrdím náš příjezd.“ Napíchlá na vidličku další sousto a s chutí je začala vychutnávat. Aleš na ni chvíli civěl a najednou vyhrknul: „No a co dál? Říkala jsi, že víš, co bude babička vařit!“ Jitka jej chvíli napíнала, než spolkla další sousto a s ledabylosti v hlase odpověděla: „Vím, že dneska peče bavorské vdolky s tvarohovou náplní.“ Aleš jenom tiše zaúpěl a téměř slastně napíchl další buchtičku. „Nezoufej, babička slíbila, že je upeče ze dvou dávek.“ Alešovi se rozjasnily oči a rychle dodal: „No a co bude zítra?“ „Matně si vzpomínám, že bude králík na smetaně s chlupatým knedlíkem.“ Říkala to schválně pomalu, aby viděla, co s ním tato zpráva udělá. „To si děláš kozy, Jitule!“ Málem vyskočil od stolu, aby začal tančit oslavný tanec. Toto bylo jeho zamilované jídlo, ale protože se v pražském paneláku králíci těžko chovají, tak jej vždy nahrazovala falešná svíčková, která se jemu vyrovnat nemohla. Jitka se dala do smíchu, když uviděla, co tato zpráva s ním udělala. „Když tak nad tím uvažuju, tak ty bys mě určitě vyměnil za kus žvance,“ řekla naoko vyčítavě. Aleš ji uchopil

za ruku a kvapně řekl: „Víš přece, že bych tě za nic na světě nevyměnil, ani kdyby ti králíci byli dva!“ „Víš co, ty kecko? Raději už půjdeme a já zavolám babičce, že tam zítra do oběda dorazíme. Mimochodem a mám se ji zeptat, jestli si to s tím králíkem nerozmyslela?“ Podívala se po očku na Aleše, aby se pobavila nad zděšením, které uviděla v jeho tváři. Ten jen zakroutil hlavou a chytil Jitku za ruku, aby ji davem nově příchozích, vyvedl z mensy. Venku se zastavil a otočil Jitku tváří k sobě. „Tak teď si vezmi mobil a zavolej babičce. Jenom se jí nesnaž rozmluvit toho králíka. Já pojedou domů zabalit vše potřebné na cestu a ty si jen vezmi do batohu nejnnutnější osobní věci. Ráno ti raději zavolám, abys nezaspala. Sejdeme se na Florenci před sedmou na stanovišti autobusů.“ „Rozkaz, poručíku Kolombo!“ Zasalutovala a se smíchem mu vlepila pusy. Otočila se na podpatku a spěchala na právě přijíždějící tramvaj. Aleš se za ní díval, dokud nenastoupila.

Byla sobota ráno 22. května 2010, když Jitka s Alešem nastoupili do autobusu, který je měl dopravit do Brna. Sluníčko svítilo a předpověď počasí na celý týden byla více než optimistická. Cesta po dálnici byla nudná a za chvíli Jitčina hlava

spočinula na Alešově rameni, kterého její voňavé blondaté vlasy šimraly na tváři, až také zdřímnul. Probral se těsně před Brnem, když autobus prudce přibrzdil kvůli nějakému spěchajícimu šílenci. Jitka se probudila také a ke svému údivu zjistila, že spala téměř dvě hodiny. „Spala jsi jako Šípková Růženka,“ pohládl ji po tváři a políbil do vlasů. Jitka se protáhla jako kočka a znovu se opřela o Alešovo rameno. „Kdy už tam budeme?“ Zeptala se s přivřenýma očima a ještě více se k Alešovi přitulila. „Ještě máš čas asi čtvrt hodiny a budeme v Brně,“ zašeptal ji do ucha a sám se podíval do diáře, jak se nejrychleji přesunou od hotelu Grand na hlavní nádraží. Podle mapky v diáři se přesvědčil, že je to jen kousek pěšky a spokojeně sledoval houstnoucí provoz před vjezdem do moravské metropole. Cesta na nádraží jim trvala o trošku déle, protože Jitka si prohlížela všechny výlohy, které byly po cestě. I přes to, měli ještě víc než půlhodinu času k odjezdu vlaku. Aleš uviděl ve výloze trafiky vystavené turistické mapy a hned si jednu koupil, aby si ve vlaku prostudoval místní kuriozity. Ten vyjel načas a Jitka s Alešem po půl hodině jízdy vystupovali na nádraží v Nedvědicích. Když míjeli místní hostinec s pěknou předzahrádkou, tak Aleš prohodil: „Co kdybychom

si dali jedno pivko?“ Jitka se na něj otočila a klidně řekla: „Dej si. Já se už těším na toho králíka, tak už půjdu napřed.“ „Nic takového, na pivo si zajdeme až po obědě!“ Rozhodl rezolutně a smutně se ohlédl na sedící štamgasty pod slunečníky.

Po uvítacím ceremoniału s Jitčinou babičkou byl Aleš ještě před obědem podroben křížovému výslechu, u kterého zřejmě obstál, protože porci, kterou spořádal, by měla somálská rodina na týden. Po znamenitém obědě se všichni posadili do zahradního altánku, kde se při kávě a pátečních bavorských vdolcích, odehrávalo druhé kolo křížového výslechu, zaměřené na rodinu a ostatní příbuzenstvo. Babička se ukázala jako znamenitý vyprávěč různých historek ze života a k Alešovu údivu měla neuvěřitelné znalosti o místním kraji. Potom se debata stočila na politiku a babička se obou zeptala: „A koho budete volit vy?“ Aleš se začal ošívát a Jitka pochopila, že musí začít ona. „Víš, babi. Já i Aleš si myslíme, že by měli dostat příležitost i jiní, ne jenom ti stále stejní. Ta nová TOP 09 jsou jen přelakovaní flaňďáci, ale ti z VV se nám líbí. Zejména Radek John je novinář jak břitva a já bych také jednou chtěla být jako on nebo Janek Kroupa a Josef Klíma. Jak ty se na to díváš?“

Babička Veselá se podívala na oba a řekla: „Já vám závidím vaše mládí a optimismus, s jakým se upínáte na akt volby do parlamentu, která je pro vás první, a proto ji přikládáte takový význam. Já bych vám přála, aby se vám to povedlo, ale za ta léta, co mám za sebou, to bylo jenom zklamání.“ Jitka se s Alešem na sebe podívali a teď se slova ujal Aleš. „Vy si skutečně myslíte, že celé ty volby, které stojí tolik peněz, jsou k ničemu? Tak proč tam chodíte?“ „Víš, chlapče, já už to nevnímám jako právo volit, ale my starší a staří to bereme jako povinnost. Přece volba zástupce občana by neměla být právem ale povinností. Potom se stává, že se v posledních létech dostávají do politiky stále stejné tváře, protože k volbám chodí stále stejní voliči. Jsem ráda, že vy mladí, chcete tam prosadit nové lidi, ale nejsem přesvědčená, že ti noví splní vaše očekávání. Politika je totiž jedno velké svinstvo, kde hlavní roli hrají peníze a moc.“ V jejich tvářích bylo vidět, že jim stará paní vzala svými slovy trochu vítr z plachet, a proto dodala: „Vy nesmíte být takovými pesimisty, jako my, staří. Musíte věřit, že se vám podaří nějakou změnu k lepšímu prosadit. A vezměte si ještě vdolek,“ dodala s úsměvem a přistrčila talíř blíže k nim. Aleš si nesměle nabídl a Jitka prohlásila, že už má dost až do večera. Najednou se zvedla a

řekla: „Udělám pár fotek, aby naši viděli, jak to tady krásně všechno kvete.“ Donesla Alešův fotoaparát a začala fotit jako profesionální fotograf. „Odkud máš takový foťák?“ Zeptala se zvědavě babička, když Jitka na závěr vyfotila i jí. „To je Alešův. Dostal jej od dědečka za své studijní výsledky“ a po očku se na Aleše podívala, jak bude reagovat. Ten s námahou spolkl poslední sousto a utřel si bradu od cukru. „Jitka trošku přehání, protože ona by si potom zasloužila minimálně foto studio.“ Všichni se tomu zasmáli a babička začala vážně: „Víš, Jitko, proč jsem chtěla, ať přijedeš co nejdříve?“ Jitka jenom zakroutila hlavou a čekala, co babička řekne. „Už delší dobu tady za mnou chodí takoví chlapíci z jedné společnosti, kteří mají zájem koupit ode mě jeden pozemek u Tišnova, kde měl kdysi tvůj dědeček pole a kousek lesa. Teď tam chtějí vybudovat nějakou průmyslovou zónu a já jsem už jediná, která jim to ještě neprodala. Jezeďáci, kteří jej měli v nájmu, zkrachovali a pole mi vrátili, ať si na něm hospodařím sama. Já na to nemám ani věk a příslušné znalosti, jak se obdělává půda, tak jsem se obrátila na jednoho známého právníka, co mám dělat. Ten mi vypočítal, že jen na daních bych musela zaplatit majlant, a to nehovořím o lidech a technice, kterou bych si musela pronajmout. Tak že

veškerý zisk by byl nulový. Proto jsem se rozhodla, že to těm chlápům prodám a z tebe udělám bohatou nevěstu.“ Usmála se a zadívala se na oba. Jitka stále nechápala, co tím babička myslí a naivně se zeptala: „Jakou nevěstu?“ „Bohatou!“ Dostalo se jí různé odpovědi. „Kdo myslíš, že to jednou po mě všechno dostane? Přece ty! Jsi moje jediná vnučka a já tady na věky taky nebudu. Proto jsem na příští týden objednaná k notáři, kde spolu podepíšeme darovací smlouvu. Musím jenom potvrdit přesný den a hodinu.“ Jitka konečně pochopila, o čem tu jde, a nebyla schopna slova. Po chvíli se ale zeptala: „Co to pro mě vlastně bude znamenat? Já vůbec nevím, jak to u notáře chodí!“ „Je to úplně jednoduché. Ty se jenom několikrát podepíšeš a zbytek zařídí notář. Zařídí i zápis do katastru nemovitostí, takže ty s tím nebudeš mít žádné starosti i výdaje. Všechno obstarává on. Ty se jen staneš majitelkou této chalupy, kde mě musíš nechat dožít a taky slušného konta v bance.“ Odpověděla s klidem a začala uklízet prázdné šálky od kávy. Jitka se podívala na Aleše, který jen pokrčil rameny a věnoval se svému fotoaparátu. Když babička odešla do chalupy, tak se obrátil na Jitku a ukázal na fotoaparátu nenápadný spínač. „Podívej, tady se spouští automatický vyhledávací systém, který umožňuje zaměření

přístroje na jakémkoliv místě na zemi s přesností deseti metrů. Takže, kdyby mi jej někdo šlohnul a aktivace byla zapnutá, tak by nebyl problém jej najít, třeba i s lupičem. V opačném případě se vyhledávací systém aktivuje s prvním zmáčknutím spouště. Není to paráda?“ Jitka seděla zadumaně a najednou se zeptala: „Aleši! A budeš mě chtít i přes to, že budu bohatá?“ Ten se jen usmál a pronesl: „Víš, že peníze dělají z lidí lumpy a křiví charakter? Tak já jsem se rozhodnul, že budu lumpy chytat a pokoušet se je napravovat. A ty asi budeš mým prvním klientem, ovšem za předpokladu, že mě budeš chtít i ty.“ Jitka se zvedla, posadila se Alešovi na klín a dlouze jej políbila, aby mu potvrdila, že stala jeho první klientkou.

„Neříkali jste, že si chcete zajít na pivo?“ ozvalo se jim za zády, když babička dávala králíkům trávu. Aleš se ozval jako první. „Mysleli jsme, že budete chtít s něčím pomoci.“ „To víte, že budu, ale až zítra dopoledne. Zajdete na trávu pro králíky. Teď se běžte projít po okolí, večeri budu chystat až na sedmou. Už je dlouho světlo, tak posedíme venku. Mám výborné víno z Mikulova, tak to s tím pivem moc nepřehánějte!“ Jitka vzala baťůžek s fotoaparátem a vyrazili na kontrolu

místního hostince. Většina hostů seděla venku pod slunečníky, jen ti ortodoxní pivaři a karbaníci se nechávali slyšet až ven. Posadili se u stolku pro dva a sledovali místní štamgasty, jak debatují o vše a o ničem. „Budete si přát?“ Ozvalo se jim za zády. Mladá a upravená servírka měla v ruce připraveny jídelní lístky. „Děkujeme, nebudeme jíst, ale dáme si dvě piva.“ Odpověděl Aleš a důkladně si hezkou servírku prohlížel. „Desítku nebo dvanáctku?“ zeptala se a bylo vidět, že ji dělá dobře, jak si ji Aleš prohlíží. To už ale nevydržela Jitka a strohým hlasem odpověděla: „Desítku slečno! A děkujeme.“ čímž ji dala jasně najevo, že by měla zmizet s Alešova zorného pole. Ten se ještě po ní ohlédl, aby zjistil, jak vypadá zezadu a prohodil: „Hezká holka, že?“ Jitka věděla, že ji to Aleš dělá schválně, ale přesto se ji do její dušičky zaťal drápek žárlivosti. „Až nám ty piva donese, tak si řekni o telefon, Casanovo.“ Řekla to s úsměvem na rtech, jakoby ji to nevadilo, zatím co by nejraději té namalované nádheře, nadstavila nohu. „Ještě nějaké přání?“ zašvitořila kráska jen na Alešovu adresu, když donesla dva půllitry. Ten už věděl, že musí sundat nohu z plynu, tak jen stroze odpověděl: „Děkujeme, my se ozveme, až budeme něco chtít.“ Schválně řekl my, aby si toho obě všimly. Jitka se

mírně napřímila, čímž dala tomuto osobnímu zájmenu, náležitý punc. Krásné servírce to bylo evidentně jedno, protože takových hřebečků musela mít na každém prstě deset. Odešla se vztyčenou hlavou gazelím krokem, který celá osádka sedících štamgastů sledovala vilným pohledem. Jediný host mužského rodu, který se nedíval, byl Aleš. Sám si raději řekl, že nebude dráždit kobru bosou nohou. Přitukli si, a když položil sklenici, zeptal se: „Tak co? Dáme ještě jedno a potom se půjdeme projít po okolí nebo máš jiný nápad.“ Když si Jitka představila, že by se rituál s nabízenými službami krásné servírky měl opakovat, tak rezolutně řekla: „Raději se půjdeme projít, já se už těším na to babiččino víno.“ Dopila naráz zbytek piva a chystala se k odchodu. Aleš pochopil, že nechce čekat na sexy servírku, tak položil padesátikorunu na stůl a spěchal za Jitkou. Ještě se ohlédl, zda ji neuvidí přicházet, ale vzdálenost mezi odcházející Jitkou se rychle zvětšovala. Za mírného poklusu ji dostihl a objal kolem ramen. Mírně zvolnila krok, a jakoby se nic nestalo, začala švitořit. „Podívej, tam je škola, do které chodila babička před šedesáti léty a stále funguje. Naproti tomu ta samoobsluha, kterou postavili za komunistů, je v hodně zbědovaném stavu.“ Tak pořád mluvila a ukazovala na jednotlivé

domy, až přišli k odbočce, kde na ukazateli bylo napsáno Černvír. „Podívej, cesta vede jakoby do polí a je to vlastně příjezdovka do nějaké vesnice a tady to končí.“ Ukázal ji na mapě, kterou vytáhl ze zadní kapsy. „Tak co? Zajdeme to omrknout, co je to za ztracenou vartu? Podle mapy jsou to asi dva kiláky, to zvládneme, ne?“ Jitka jen souhlasně přikývla a nechala se vést za ruku po šotolinové cestě, kterou po necelém kilometru přetínala železniční trať, po které přijeli z Brna. Podle stavu vozovky tam moc velký provoz nebyl. Spíše ji využívali místní chalupáři, kteří tam jezdili jen o víkendech. Už z dálky na ně blikalo bílé světlo železničního přejezdu, které signalizovalo, že po trati nejede žádný vlak. „To je zajímavé,“ říkal si jakoby pro sebe Aleš. „Žádná frekvence aut, pár vlaků za den a oni tady umístí světelnou signalizaci se závorami. Ty dráhy asi neví co s penězi, když do takové pustina nainstalují takové drahé zabezpečovací zařízení. Podívej, vždyť by tu stačila značka železniční přejezd bez závor, a každý, kdo tu náhodou pojede, na tak přehledném úseku uvidí už z dálky, jestli vlak jede zprava nebo zleva.“ Kroutil nad tím hlavou a rukou ukazoval na obě strany šířku zorného pole přijíždějícího řidiče. Když přicházeli k přejezdu, tak Jitka se najednou